

மாம்சத்துக்கென்று விதைத்தலின் முடிவு, மரணமே

SOWING TO THE FLESH - THE RESULT DEATH

“மோசம்போகாதிருங்கள், தேவன் தம்மைப் பரியாசம்பண்ணவொட்டார்; மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்.” – கலாத்தியர் 6:7.

நம்மை தேவனுக்கென்று தத்தம்செய்தல் மட்டும் போதுமானதல்ல, நமது ஜீவியத்தில் மறுபுருபமாகும் வல்லமையை பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை நமது ஊக்கமான நடக்கையின்மூலம் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற உண்மையை இவ்வசனத்தில் அப்போஸ்தலர்கள் வலியுறுத்துவதாக தோன்றுகிறது. நாங்கள் புதுசிருஷ்டிகள் என்றுகூறி, வெளித்தோற்றத்தில் மட்டும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, மாம்சத்துக்கென்று தொடர்ச்சியாக விதைத்துக்கொண்டே வருவோமானால், முடிவு – நமது வெளித்தோற்றத்தின்படி இருக்காமல், நமது செய்கையின்படியே இருக்கும், நாம் அழிவை அறுவடைசெய்வோம். மற்றவர்கள் ஒருவேளை வஞ்சிக்கப்படலாம், நாமும் நம்மையே வஞ்சித்துக்கொள்வோம், ஆனால் தேவனோ வஞ்சனைக்குள்ளாக மாட்டார். நாம், அதற்கு எதிரிடையாக, கர்த்தரது சித்தத்தை நமது முழு ஆற்றலைப் பிரயோகித்து புரிந்துகொண்டு, நமது ஜீவியத்தை கையளித்து, ஆவிக்கென்று விதைப்போமேயானால், நித்தியஜீவனை நாம் அறுவடை செய்வோம்.

தேவனுக்கென்று தங்களை தத்தம்செய்து, தங்கள் சரீரங்களை ஜீவபலிகளாக ஒப்புக்கொடுத்த பரிசுத்தவான்களுக்கே அப்போஸ்தலன் எழுதுகிறார். இவர்களது பலிகள் கிறிஸ்துவின் புண்ணியங்கள்மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரிசுத்தஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட இந்த புதுசிருஷ்டிகள், ஆவிக்குரிய நிலைமையில் பூரணத்தை அடைய முன்னேறிச்செல்லவேண்டும்.

இந்த வகுப்பாராக இருந்து, மாம்சத்தின்படி, மாம்சத்தின் விருப்பங்களின்படி நடப்போமானால் நாம் சாவோம். இப்படி சொல்லுவது, தேவபிள்ளைகளில் யாராவது, பூமிக்குரிய விருப்பங்களை பெற்றிருந்து, அல்லது சில தவறான அபிப்பிராயம் அவர்களது சிந்தைகளில் இருந்தால் அவர்கள் உடனடியாக மரிப்பர், அல்லது ஆவிக்குரிய நிலையில் வருங்காலத்தின் நம்பிக்கையிலிருந்து அறுப்புண்டுபோவர் என்று அர்த்தமாகாது. சொல்லவரும் கருத்து என்னவெனில், நாம் மாம்சத்தின்படி ஜீவிப்போமானால், மாம்ச இச்சைகளை நாடித்தேடுபவர்களாக இருப்போமானால், முடிவு மரணமே. இவ்வாறு ஒவ்வொரு வித்தும் மரணத்தை நோக்கியே விதைக்கப்படுகிறது. மாம்சத்துக்கென்று நாம்

விதைத்தோமானால், மாம்சத்துக்குரியவர்களாக மாறுகிற நாம், அழிவை அறுப்போம்.

சரீரத்துக்கென்று சிலஅக்கறை காட்டுதல் நிச்சயமாக அவசியம் :-

மாம்சத்துக்கென்று நாம் விருப்பப்பட்டு விதைக்கும்போது அப்படிப்பட்ட விதைத்தல், உண்மையாய் இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அப்போஸ்தலர் சுட்டிக்காண்பிக்கும் வகுப்பார், மாம்சத்துக்கென்று விதைக்க விரும்புவதில்லை. மாறாக வேறொன்றிற்காக விதைக்க விரும்புகிறார்கள் என்று அவரே வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் நாம் மாம்சத்துக்கென்று விதைப்போமானால் – அதாவது உணர்ச்சிப்பூர்வமாகவோ அல்லது புதிய சபாவத்துக்கு முரண்பாட்டை வருவிக்கும் மற்ற பூமிக்குரிய விருப்பங்களுக்காகவோ விதைத்தலே, அதன் விளைவு தொடர்ந்து வரும். நாம் சிறந்த ஆடைகளையும், சுவையுள்ள உணவையும் அடைய விரும்பக்கூடும். மேலும் ஒரு நல்ல தெருவில் ஒரு அருமையான வீட்டில் குடியிருக்க நாம் விரும்பக்கூடும். இவைகள் பாவ காரியங்களாக கருதப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. இவையனைத்துமே மாம்சத்துக்குரியவை. ஆனால் இங்கு அப்போஸ்தலன், இவைகளை மனதில் வைத்து நமது கட்டுரையின் ஆதார வசனங்களை எழுதவில்லை. ஆவிக்கு எப்பொழுதும் முரண்பாடாயிருக்கிற விழுந்துபோன மாம்சத்தின் காரியங்களையே அவர் யோசிக்கிறார்.

தேவவசனம் நமக்கு போதிக்கிறவற்றிலிருந்து கர்த்தர் அங்கீகரிக்காதவற்றை நாம் புரிந்துகொண்ட பின் பயிற்சிசெய்தால், அவைகள் மாம்சத்துக்கென்று விதைப்பதாகும். அதன் விளைவாக, நம் எண்ணத்திலோ, வார்த்தையிலோ, செயலிலோ ஆவிக்குரிய வல்லமை அதிகஅளவு குறைவுபடும். புதிய சிருஷ்டியும் பலவீனமாகும். இவை நம் உணவு, உடை, இருப்பிடம், நேரம் முதலியவைகள் அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் மாம்சத்துக்கென்று விதைப்பதாக இருக்கலாம். கர்த்தருடைய சித்தத்தைக்குறித்து நாம் நிதானித்ததற்கு இசைவாக நாம் இந்த வழிமுறையை பின்பற்றி, நமது சரீரத்தை அடக்கி, சிறப்பாக ஊழியம் செய்வதற்கு ஏற்றநிலையை ஏற்படுத்தும் தருவாயில், நம் ஆவிக்குரிய நன்மைக்கு ஏதுவாயிராத சில உறுதியான

காரியங்களில் நமது மாம்சமும் சரீரமும் பேராவல்கொள்ளும்போது, “இக்காரியங்கள் உனக்கு அதிக இழப்பைத்தரும் அல்லது உன்னால் இதை அடையமுடியாது” என்று புதுசிருஷ்டி கூறவேண்டும்.

தங்கள் மாம்சத்தை பலியாக்கினவர்கள் அநேகரில்லை. ஒருசிலரே உள்ளனர். இவ்வாறு பலியாக்கினவர்களைப்பார்த்து அப்போஸ்தலர்கள் பேசுகையில்; புதுசிருஷ்டியாகிய நான், பழைய சரீரத்துக்கு சொல்கிறேன் – “உனக்கு நன்மைக்கேதுவானது என்று நான் நினைப்பதை உனக்குத்தருவேன். உன்னை ஒரேதரம் கொன்றுவிடுவதை கர்த்தர் விரும்பமாட்டார் என்று நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் உனது ஊழியம் எனக்குத் தேவை. ஆனால் சுயத்தைவெறுத்தலில் நான் சில பயிற்சிகளை கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று கர்த்தர் என்னிடத்தில் விரும்புகிறார். ஏனெனில் உனக்கு தேவையில்லாததை நீ விரும்புவதால் உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறாது. ஆயினும் இவை உன் நன்மைக்கேதுவாக தேவை என்று நான் நினைக்கும்போது, ஒருவேளை சிறிதுகாலம் கழித்து உனக்குத் தருவேன்”.

கொல்லனும் கழுதையும் :-

புதிய சிருஷ்டி தன்னை இயக்கும் கடிவாளத்தை பழைய சிருஷ்டியின் கையில் கொடுத்து, என்ன அது படிக்கவேண்டும்., அல்லது உண்ணவேண்டும், எவ்வளவுநேரம் உறங்கவேண்டும், எந்தநேரத்துக்கு விழித்தெழவேண்டும், எங்கு செல்லவேண்டும், அங்கு எவ்வளவுநேரம் தங்கியிருக்கவேண்டும் என்பதுபோன்ற விஷயங்களை இயக்க அதிகாரம் கொடுக்குமானால், புதியசிருஷ்டி பழைய சிருஷ்டியின் கையில் முழுவதுமாக சிக்கிவிடும் இல்லையா? புதுசிருஷ்டி வார்த்தையிலும் சிந்தையிலும் என்னசெய்யவேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதிலும், எதை உண்ணவேண்டும், எங்குசெல்லவேண்டும் போன்ற எல்லா விஷயத்திலும் தேவனுடைய ஆவியே அதை இயக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் வேண்டும். நாம் ஆவிக்கென்று விதைத்தோமானால், நாம் ஆவியின்படி நடந்தோமானால், நாமே ஜெயங்கொண்டோராயிருந்து நித்திய ஜீவனை அறுப்போம். பழையசிருஷ்டியை விளையச்செய்ய நாம் ஒருபோதும் இடமளிக்கக்கூடாது. அவ்வாறு விளையச்செய்தால் நாம் மாம்சத்துக்கென்றே விதைப்போராவோம். இதே நிலை தொடருமானால், பழைய சிருஷ்டியோ படிப்படியாய் வளர்ந்து, “அதை எனக்கே தரும் பழக்கவழக்கத்தை பெற்றுவிட்டாய், ஆகவே நான் அதை அடைந்துகொள்ள அனுமதித்துவிடு” என்று கூறும். இதன் முடிவோ புதுசிருஷ்டிக்கு பேராபத்தாக முடியும்.

இந்தக் காரியம் நமக்கு ஈசப் என்ற நீதிக்கதை எழுத்தாளர் எழுதின கதையை நினைப்பூட்டுகிறது.

கடுங்குளிர் வீசும் ஒரு காலை வேளையில், ஒரு கொல்லனுடைய பணிமனையின் கதவுக்குள் ஒரு கழுதை தன் மூக்கை உள்ளே நுழைத்தது. பிரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருந்த தீ அதற்கு வெதுவெதுப்பை தந்தது. கொல்லனோ, கழுதையைப்பார்த்து, “வெளியே போ!” என்று சத்தமிட்டான். கழுதையோ பதிலுரையாக, “நான் என் மூக்கைத்தானே வெதுவெதுப்பாயிருக்கும்படி நுழைத்திருக்கிறேன்; நீ கஞ்சனாய் இருக்கிறாயே!” என்றது. சிறிதுநேரம் கழித்து, கொல்லன் சுற்றும்முற்றும் பார்க்கும்போது, கழுதை தன் முழு தலையையும் உள்ளே நுழைத்திருந்ததைக் கண்டு, “வெளியே போகிறாயா இல்லையா?” என்று அத்தட்டினான். கழுதையோ, இப்போதுதான் எனக்கு ஓரளவு வெதுவெதுப்பான காற்றை சுவாசிக்கமுடிகிறது, என் தலை உள்ளே இருப்பதால், கொல்லனுக்கு நிச்சயமாய் எந்த பாதிப்பும் ஏற்படாது என்று கெஞ்சினது. இன்னும் சிறிதுநேரம் சென்றபிறகு, கொல்லன்மீண்டும் பார்த்தபொழுது, கழுதையின் பாதி உடலும் பணிமனைக்குள் வந்துவிட்டதை கண்டான். அப்பொழுது “வெளியே போ! வெளியே போ!” என்று உரக்கக் கத்தினான். ஆனால் கழுதையோ, தனக்கு ஓரளவே வெதுவெதுப்பு கிடைப்பதாக தொடர்ந்து வற்புறுத்தியது. ஆகவே கொல்லன் விட்டுவிட்டான். மீண்டும் மீண்டும் அவன் பார்த்தபொழுது, கழுதை முழுமையாக தன் பணிமனைக்குள் வந்துவிட்டதை கண்டு, எழுந்து குதித்து, பலமாகக் கத்தி, “வெளியே போ!” என்று கத்தினான். ஆனால் கழுதையோ வெற்றி வாகை சூடியதாக; “நம்மில் யார் வெளியேறுவது?” என்று கேட்டது. உடனே சுற்றிலும் திரும்பி, கொல்லனை எட்டி உதைத்தது. கழுதையோ பணிமனையை முழுமையாக ஆக்கிரமித்தது.

முடிவோ மரணவழி

மாம்ச சிந்தை விரும்புவதை சிறிதுசிறிதாக விளையச்செய்யும் வழிமுறையை நாம் துவங்குவோமேயானால் நமக்கு அவ்வாறே நேரிடும். மாம்சம் பேராவல்கொள்ளும் வழியின் முடிவோ மரணம் என்று அப்போஸ்தலர் நமக்குப் போதிக்கிறார். அவ்வழியின் ஆரம்பமே மரணம் என்று பரிசுத்தபவுல் கூறவில்லை. மாறாக, அவ்வழியின் துவக்கம் மரணத்துக்கு வழிநடத்திச்செல்லும். பழையசிருஷ்டி அனுசூலம்பெற்று, கப்பலை காற்று அடித்துச்செல்வதுபோல் செல்லுமாயில், நாம் எடுத்த ஒவ்வொரு அடியும் பின்னோக்கி

R5935 : page 231

ஆய்வுசெய்யப்படவேண்டும். இல்லாவிடில் நம்பிக்கையற்ற நிலைநேரிடும். புதியசிருஷ்டி பழைய சிருஷ்டியைப் பார்த்து, “நீ என் எஜமானாக இருக்கமுடியாது!” என்று கூறவேண்டும். புதிய சிருஷ்டியே எஜமான் என்று பழைய சிருஷ்டியை அறியச்செய்யவேண்டும். பழைய சிருஷ்டியின் இழப்பில் புதிய சிருஷ்டி வளர்ச்சியடைகிறது, பழைய சுவாவமோ மரணத்துக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டும்.

உலகிற்கு இக்காரியங்கள் தற்போது உண்மையில்லாததாய் உள்ளது, ஆனால் அவர்களது பாவ மாம்சம் படிப்படியாக உண்மை என விளங்கச்செய்யும். ஆயிரவருட அரசாட்சியின்போது, யாராகிலும் மாம்ச சிந்தையை விளையச்செய்தால், படிப்படியாக கர்த்தரிடமிருந்து விலகிச்சென்று, நாளடைவில் அவ்வழி முடிவில் மரணத்தை அடையச்செய்யும். ஆனால் பாவத்தை எதிர்த்து, நீதியில் வளருபவர்களோ, அவர்களது முயற்சிகளின் ஒவ்வொரு அடியிலும் உதவியை பெறுவார்கள். தற்போது, கிறிஸ்துவின் சபைக்கே முழுவதுமாக, நமது திறவுசனம் பொருந்தக்கூடியதாயுள்ளது. ஆகவே, தற்போது

நித்தியஜீவனா அல்லது நித்திய மரணமா என்கிற பரிட்சையில் நிற்கிற நாம், விழித்திருந்து ஜெபம்பண்ணுவோமாக!

கர்த்தாவே! எங்கள் பெலவீனங்களை நீர் காண்கிறீர் எங்கள் இருதயங்கள் உம்மால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன களைப்புற்ற கரங்களை நீர் பலப்படுத்தும் தள்ளாடும் முழங்கால்களை உறுதிப்படுத்தும் உம் நிலைஉறுதிகொண்ட சத்தியம் பிரகடனப்படுத்தும் ஜீவியத்தில், மரணபரியந்தம் – புதுப்பிக்கப்பட்ட ஜீவமூச்சு வெளிப்படுத்தும் உம் அன்பும், பாதுகாக்கும் அக்கறையும் எப்படிப்பட்டதென்று!

